

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682820704/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Blade, og saa gjennemsigtigt, som et Glas; det var dens Genius; thi i enhver Blomst boer en saadan lille Aand, der lever og daer med den. Hans Vinger havde samme Farve som Nellikens Blade, men de vare saa fine, at de saae ud, som var det kun det røde Skjær, der faldt fra Blomsten i Maanelysen; guulgule Lokker, finere end Støvfrøet, glæde ned over Skuldrene og bøigede i Vinden.

Da jeg nu saae nøiere paa de andre Blomster, mærkede jeg at han ikke var den eneste, i hver Blomst gyngede et saadant lille Væsen, hvis Vinger og luftige Klædning var som et Farveskjær af den Blomst hvori de levede. De gyngede hver paa de lette Blade i Duft og Maanelys, sang og loc, men det var som naar Vinden gaaer sagte hen over den stemte Æolsharpe.

Snart kom hundrede og atter hundrede andre Alfer, i ganske andre Gevander og Skikkelser, ind af det aabne Vindue paa Vognen; de kom fra de dunkle Graner og fra Hedeblomsterne. Hvor blev der ikke en Snakken, en Syngen og Dandsen! de sprang mig tidt lige over Næsen og undsaae sig ikke ved at opføre en Runddans midt paa min Pande. Disse Gran-Alfer saae ellers ud, som sande Vildmænd med Spyd og Landse, og dog vare de luftige, som den fine Taage, der i Morgensolen dufter fra den beduggede Rose. De deelte sig i forskjellige Parier og spillede nu hele Comoedier, som mit Reiseselskab troede at drømme; hver fik sit Stykke.

For den muntre, livfulde Student fra Hamborg var Scenen i Berlin; en heel Skare Alfer formummede sig som tyske Studenter, og nogle vare sande Philister, med lang Pibe i Munden og en Stok som en Kelle ved Siden af sig; de stode i lange Rækker, det var et Collegium; een af Gran-Alferne steeg som den levende *Hegel* op paa Cathedret og talte saa lærd og indviklet, at jeg slet ikke kunde følge med.

Et andet Partie legede paa vor Engælænders Læber, dandsede og kyskede hinanden, og saa var det for ham, som han kyskede sin Hjerrensallerkjæreste, følte hendes Kind hvile op til sin, og saae hende ind i det kloge, kjærlige Øie.

For den unge Pige fra Braunschweig spillede de derimod en alvorlig Scene af hendes eget Liv; Taarerne trillede hende ned over Kinderne, og de smaae Alfer smilede og speilede sig i hver, saa at hver Taare der faldt i Drømme, viiste et uskyldigt Smil.

Den gamle Apotheker vare de værst ved, fordi han havde traadt en af Blomsterne itu, det var faldet ned i Vognen, og derved dræbt en af